

PREC

Llum blava del matí,
rebota pels cristalls
obscur del dens fullatge.

Ritma aquest foll desori
dels insectes florals
per la immensa bignònia.

Concerta el seu esforç
mentre afinen els coures
de la trompeteria.

Que, com el sol que s'alça,
ells i nosaltres fem
desperta el llarg trajecte.

L'instint i l'intel.lecte
ajusta'ns i mesura
l'incendi del migdia,

perquè, forts, puguem vèncer
la migdiada tèrbola
i els dubtes del capvespre.

I quan la nit arribi
i es defacin les coses
que el dia ha fet corpòries,

serena confiança
del teu retorn ens prengui
a mi i a qui jo estimo.

QUATRE POEMES

Narcís Comadira

MIGDIADA

Ara la llum despietada
d'aquesta tarda cau a plom.
M'és un recés per tant desfici
la teva cambra fosca i fresca.

Un urc antic sento que arriba
del mar obert d'aquest matí.
Em crida el goig de submergir-me
amb tu en tu com a la cala.

Tot està tes. ¿Tot el desig
del cos és fruit de la memòria?
Passat, futur s'interfereixen
just al present que ara m'exalta.

Brunz el gerani i brunz l'abella.
Brunz el teu cos, etern, solar.
Jo, mur de calç que reverbera,
em nego en tu, tota mar d'algues.

L'ESGARRIFANÇA

Quan em llegiu (ara fantasiejo),
vosaltres, els poetes
adolescents dels temps que han de venir,
i em desxifreu, tan pacients, a cop
d'il·lusió, intuïció i diccionari,
potser pensant en quins estranys costums,
en quina llengua tan misteriosa
d'esses sonores i sordes, pronoms
febles enclítics, guionets i apòstrofs,
com un missatge de guerra xifrat,
que no l'entengui
l'enemic del futur, ¿travessareu
el temps amuntegat darrera vostre
i davant meu, ja perdut per a tots,
i entrareu a les meves paraules desolades,
ruïnes d'una història inconnexa,
per trobar allò que us fa, allò que em fa
a mi com els vells mestres, a vosaltres
com jo, ni vell ni mestre, però atent
a aquesta esgarrifança
—que no es perdi!—
que traspassa
com una llançadora de desig
aquest ordit tan tossut de la vida,
i deixareu també fragments en llengües
que es perdran com la meva
per tal que us els desxifrin
d'altres adolescents
d'altres temps que vindran —tot per l'esgarrifança!,
i així de temps a temps,
d'un codi a un altre codi,
sempre el mateix missatge vagarós,
ramades populoses de paraules,
fins a la fi dels segles,
si és que hi ha fi dels segles?

COMPANYIA

De la pissarra fosca que ara em repta
vull esborrar tot rastre de tristesa

vull enganyar les rates que m'envolten
vull escapar-me encara del contagi

però veig que em segueixen ambulàncies
jo sóc el centre absurd de l'epidèmia

metges interns s'afanyen amb els estris
per extirpar un amor irreversible

repasso els meus records vull aferrar-me
a un mínim horitzó tot és desastre

tu creixes i somrius perquè t'espera
un paradís desitjos no culpables

i no en saps res de tot això m'ho callo
descanso el cap en somnis al teu ventre

sento com corren rierols dolcíssims
la teva sang sota la pell de pètal

quan sóc a casa sol poso la ràdio
baixet baixet que em faci companyia.